

Deset let je urejal leposlovni časopis »Ljubljanski Zvon«, ki je okrog njega zbral naše najboljše pesnike, pripovedovalce in znanstvenike — do 200 prosvetnih delavcev! Levčeva moška in spretna roka je vodila toliko duševne sile — na slavo naše mile materine besede, v ponos našemu narodu! Pravtako so neminljive njegove zasluge, ki si jih je pridobil za naše leposlovje kot mnogoletni predsednik »Slovenske Matice« in za naše domovinoznanstvo kot predsednik »Muzejskega društva«.

Vsega Levčevega dela na šolskem in književnem polju ni mogoče očrtati na tem tesnem prostoru. Opozoriti hočem le slovensko mladino na tega izrednega moža. Sama naj proučuje ob svoji dobi njegovo delo, sama naj spoznava, koliko in kaj more storiti mož, ki ima glavo in srce na pravem mestu, ki z vztrajnim delom najlepše časti samega sebe in svoj ljubljeni narod!¹

Priznavajoč vse te zasluge, je Levca odlikoval presvetli cesar — kakor smo povedali že zgoraj — a občinski svet naše bele Ljubljane ga je imenoval za častnega meščana.

Naj za sklep priobčimo presrčno pesemco, ki jo je zložil četrtošolec Levec l. 1863., ko je takrat bival pri svoji stari materi Pod Rožnikom in v ondotni gorski cerkvi maši stregel. In ta pesemca — ljub pozdrav iz srečne mladosti — je:

Cerkvica.

**Cerkvica vrh goré,
cerkvica bela,
vsak dan pozdravlja te
duša vesela.*

*Zjutraj že, ko zlati
solnce planine,
srčne pozdrave ti
diham z doline.*

*Tebe čez dan oko
skrbno varuje,
srce večerne ti
vzdihe daruje.*

*Saj mi tako ljubo
gledaš z višave,
s holmca zelenega
daješ pozdrave.*

*Zvonček me tvoj budi
zjutraj iz spanja,
k delu, k pokoju spet
on mi pozvanja.*

*In če otožnost med
mir se zaplet'je,
v tebi le, cerkvica,
najdem zavetje.*

*Tvoje zavetje res
mirno, tihotno,
kak' de nemirnemu
srcu dobrotno!*

*In zato vrh goré,
cerkvica bela,
vsak dan pozdravlja te
duša vesela!*

¹ Opozarjamo na spis »Mlademu slovenskemu učenjaku v spomin« (»Zvonček« l. 1908, str. 279), kjer govorimo o njegovem sinu prof. dr. Vladimiru Levcu! Uredn.